

Vajda Gábor

Hátrahagyott versek

Ugye?

Ugye egymás felé – határ-talanul
 Ugye egymással – önuralommal
 Ugye egymásban – végtelenül
 Ugye egygé – istenülten

A szív és az ész

Ha arra gondolok,
 mi mindent alkothatunk mi ketten,
 zsidogtatnak mennyei mámorok,
 s fölizzok plátói szerelemben.

Ha arra gondolok:
 mi szépre és jóra vagy te képes,
 mint akit az Úristen keze fog,
 úgy közeledek egy jövőképhez.

Ha arra gondolok,
 mit jelenthet egy ilyen kapcsolat,
 hiszem: nem lehet oly súlyos dolog,
 mi lehúzná teremtő karunkat.

Ha arra gondolok,
 hogy példaként szolgál majd szellemünk,
 semmit sem tehetnek a fondorok,
 gyöngék, tehetetlenek ellenünk,

csönd keményít legbelül.
 Ám széthull a lélek darabokra,
 amikor a forró fej, szív lehül:
 mert a tér jegét érzi vacogva.

1997. október 29.

Számomra értél meg

Valamikor a hajad hosszú, szőke volt – mondd.
 Most rövid, és festened kell.
 Talán a bőrod sem oly feszes már,
 s a kebled teltebb, magasabb lehetett.
 Fogytán van rajtad a nő – érvelsz.
 Csakhogy az asszony-okosságnak is van bája,
 s ha végigsimítom haj-húrjaidat,
 elhullott szerelmekről zenélnék
 nekem, az élőnek,
 akit dallamuk időtlenül éltet.

Túlétetten az almáid zamatosabbak,
 s a bőrod is csak így adhatja lépes mézét.
 Kemény combjaid a kőnél biztosabb fogódzók
 a feneked fényes-sima fennsíkja felé,
 ahol a fűgéd nekem érlelték kóstolgatva.
 Zamata teljében én habzsolom az
     elfogyaszthatatlant,
 a jóllakatót, az éhségteremtőt.

A hasad lankája
 a sütésre váró kenyér lágysága,
 ahogyan az izzásomra várva
 dagasztásomat áhítja.

A tapintat eleven műalkotása a kezed,
 a gondoskodásod tápláló erekkel.
 Istenem, a világot markolta körül,
 s mégis megmaradt a tiednek – nekem.

1997. november 1–2.

Tanulság

Naivan hittük: mi nagyon kellünk.
Amit mondunk, hiteles, mint szózat.
Ránk figyeljen, ki tekintélyen csüng:
Így lesz pannon kultúra maholnap.

Csakhogy akkortájt még külön valánk,
s nem tudtuk, hogyan fontos a törvény.
Főleg az hirdeti, aki falánk,
rejtve, hogy léte fogyasztó-örvény.

Élvezeti felszín volt világod,
alig élve alászállásokat;
míg én mélyben vesztegeltem sokat.

A tanulság: – már magad is látod –
belülről kell leszerelnünk őket.
Gyanú nem elég. Attól megölnék.

A mese vége

Eddig tartottunk. Mint a mese,
melyben a hősök vándorolnak és harcolnak,
csak éppen a történetükből képtelenek kitörni.
Mi kitörtünk belőle.

A búrát repesztették szét körülöttünk?
Újból kezdődünk-e valahogyan külön-külön?
Vagy mint marhák tomporán a jel,
egymás húsába égetve hordozzuk egymást
– elmulasztott lehetőségeink ólmát – tovább.
Talán a felhővel, a fával, a tófenékkal
kötött szövetség segítene.

Ám már saját fogadalmamban sem bízom.
Hűségre törekedve követtem el legnagyobb árulásaimat.
Létezik-e, lesz-e ember,
amikor kis- és nagypolgárok vagyunk valamennyien?
De ne szavaljam önmagam,
ha hiány tágul ott,
ahol történetnek kellene indulnia.
Nélküled, persze.

A tenger türelme

A tenger még tűr bennünket
Csiklandjuk szúrjuk remegő bőrét
Olajjal kenjük nehogy leégjen
Napozik s feje alatt e kőrét

A tenger még alig mozdul
Ritkán lódítja kisebb indulat
Levet magáról a nagy terhekből
Melyek játékainkból ráhullnak

Mintha nem is tudna rólunk
Álma mélyebb és fontosabb neki
Benne szaporodó piszkainkat
Fensége habja elfeledteti

Hullámnyergébe pattanunk
Mert azt gondoljuk érettünk van
És rendületlenül bízunk benne
Jóindulata kifogyhatatlan

De lévén még éretlenek
Csak méreggel etetgetjük egyre
Majd rángatózva felágasodik
S hátravet messze a kővidékre